

בלבן ושחור

בפאתי בית הקפה ישבה עמו.
שערה הנהב גלש על לחייו ועיניו,
כסה את פניו בזרופי זהב של חרף.
ועת תם החבוק
השיבה את קוצות שערה לאחור.
העור הלכן נצבע זה מכבר
בדם של ורד מאהב בנשמת החיים.

ליל פניו השחרים האיר את המקום.
היא חיכה אליו,
והחיוך נצטיר על שפתיו כשמש.
נצתה האהבה בעינים פירח המאיר את השחור.
כאשר יצאו השנים
זרועה נכרכה כנחש סביב צוארו,
זרועו חפקה בחפה את מתניה.

לרגע עמדו, אחר-כך הסתלקו,
מותירים אחריהם ברחבי המקום ניחוח של אהבה.
והיתה הדלת העד היחיד לכה
שהיא אדם, שהוא אדם,
שמברשת הבורא צירה בצבעים את הטבע.

חלום

היה שליח הבשם
ריח גופך המשיב נרקיסים
מכנפות הארץ, מקצווי האפק.

* והיב נדים והבי, משורר וסופר. נולד בשנת 1952 בדאלית אלכרמל. עבד כמחנך ומורה בבית הספר. פרסם ספרי שירה, מחזות וספרי ילדים ונוער. כמה מיצירותיו תורגמו לשפות שונות. בשנת 2014 זכה בפרס היצירה הספרותית בשפה הערבית.

הִיָּה יַעַר הַבֶּשֶׂם
הַגּוֹף הַרוּחַ בְּדַם הָאוֹהֵב אַחוּז הַטְּרוֹף.
יָד שֶׁל קוֹסְמֵת נִשְׁלַחַת אֵלַיָּהּ,
נוֹגַעַת בְּרִיחַ הַגּוֹף הַיְלֵדוּתִי הַמְּדִיף נִיחּוּחַ שֶׁל בֶּשֶׂם,
וְאֵת הוֹפְכַת לְוֹרֵד.

מִתְעוֹרֵר הָאוֹהֵב מִחִלּוּם שֶׁחֵלֵם,
מְצִיר אֵת כָּל פְּרָחֵי הָעוֹלָם,
שׁוֹאֵף לְקַרְבוֹ אֵת רִיחַ הַבֶּשֶׂם.
כָּל פְּרָח, כָּל וֹרֵד וְהַבֶּשֶׂם שֶׁלוֹ,
נִיחּוּחוֹ, יָפִיו, צוּרְתּוֹ, תְּמַצִּיתוֹ,
וְלִבּוֹ הָאוֹהֵב.

מִתְעוֹרֵר הָאוֹהֵב מִחִלּוּם שֶׁחֵלֵם.
אֵת אוֹבְדַת כְּעֵת בְּשִׁיחֵי הַסְּבֵה.
הוּא שׁוֹבֵר אֵת קַפְסַת הַצְּבָעִים וְהַמְּבַרֶשֶׁת
וּמְחַפֵּשׂ אַחֲרָיָהּ כְּזֶר.
מְצִיר הוּא, כּוֹתֵב עַל גְּזַעֵי הָעֵצִים הַתְּמִירִים –
כִּאֵן הִיָּתָה הָאוֹהֵבֶת, כִּאֵן הִיָּה הָאוֹהֵב.

עוֹנוֹת מִסְתַּיְמוֹת, וְעוֹנוֹת מִתְחִילוֹת,
וּבְכָל עוֹנָה מְשִׁיבָה הָאֲדָמָה אֵת שְׁלִיחַ הָאֵהָבָה.

מַעֲרִבִית: בְּרוּרִיהַ הוֹרְבִיץ

הִים אֵינוֹ שְׁטִיחַ, עֵינַיִךְ אֵינָן יוֹנָה

וְשׁוֹב אֲנִי נִזְכָּר –
הִים אֵינוֹ שְׁטִיחַ,
עֵינַיִךְ אֵינָן יוֹנָה.
אֵלֶּה הָאֲדָמָה וְהַלְמוֹת לֵב
וּכְנָף צְפוּר
וְשָׁמַיִם פְּרוּשִׁים מְעַל,

מורא וקדשה.
 כל שנותר מהצפור היא הכנף,
 ומהלב – הלמות חרדה.
 האדמה זרועה בדמים,
 מעליה שמים פרושים.
 הבט! שא מעט ראשך,
 התבונן,
 רחץ ראש זה
 פעם,
 פעמים
 בדם הנגר באמבט של תרבות,
 של מות קולקטיבי ורצח בני אנוש.
 אין זה סוד החולף בחדרי לבי
 שאעבר הלילה
 בין מים לאש,
 בין ירק ליבש,
 בין גזע נקשה
 לשרש מעמיק בתוככי מורשת
 האנושות.
 אעבר הלילה בין המוני החוגגים
 את רצח האדם.
 אין זה סוד, אין זו שכרות,
 אין זו בדלנות של תרבות.
 אלה הרובה והכדור שהרגו את השיר,
 את הרעות,
 את מסדר השיח והשריעה.
 הקיום לאריה, מלך היער,
 יחי היער,
 יחי היער!
 אתה המלך הגדול מכלם,
 השליט העליון,
 הסגפן
 המתמסר לעבודת הבורא,
 ההפכפך
 המתחדש

המתייהר
המהרהר
המישב בדעתו, ההווה
העושיק, המתנשא
הנעף, התקיף
הילד המדרדר במדרון ההר
כאבן סיזיפוס לאדמת החרות.
חרות...
זו הילדה שנאנסה,
עומדת עירמה ושותקת,
בין השעבוד, האימפריאליזם, העבדות.
זו החרות,
פסל מדונג טהור,
נושאת אבוקה שנגהה, בהקה, קרנה... ונפלה
תחת שרשראות הטנק.
זו העירמה
עומדת שותקת,
פסל מדונג טהור.
מזילה דמעה, נושאת אבוקה
המאירה את הלילה השחר,
ירח אפל,
קול עמום וצרוך,
קולו הנשנק של המשורר.
ובאזיר עולה ענן
שאיננו ענן.
זו אולת,
משחק מלכלך ויצירה חדשה של תרבות.
טיל חוצה יבשה,
זו יצירה חדשה של תרבות.
יחי היער,
יחי היער...

מערבית: ברויה הורביץ